

ватъ ни, само че правилно да си изпълняватъ дълга. А който завижда на богатия и иска да вземе неговото мѣсто, това не е разрѣшение на въпроса. Двама или трима души не могатъ, споредъ мене, да носятъ една сабя, така че този, който е роденъ за генералъ, ще изпълнява своята служба. Въ окултнитѣ науки се казва, че на единъ столъ могатъ да седятъ едноврѣменно нѣколко същества, безъ да се обезпокояватъ едно отъ друго. Ще питате: „Какъ е възможно това“? Ще ви го обясня. Да допуснемъ, че имаме една тенекия, която събира най-много 10 к. гр. Да туриме въ нея едри куршуми, докато се напълни. Казваме, че тенекията е вече пълна, обаче, въ междинитѣ може да поставимъ още нѣколко килограма ситни сачми. И сега казваме, че е пълна, но въ по-малкитѣ междини може да туримъ ситенъ пѣськъ, докато се и тѣ запълнятъ. Въ същата тенекия може да налѣемъ също единъ килограмъ вода и пакъ ще остане още малко мѣсто, въ което може да налѣемъ около 100 грама отъ най-хубавия спиртъ. Тѣй че тѣзи противорѣчиви елементи заеха мѣсто въ тази тенекия, която на пръвъ погледъ изглеждаше, че се напълни само отъ едри куршумъ. Тѣй че идеята, какво на моя столъ не може да седятъ много души, е неправилна; на моя столъ може да седнатъ 10-тѣ души, които взеха по единъ прѣдметъ отъ царя, даже и азъ, единадесетиятъ, мога да седна на същия столъ. Слѣдов., нѣма да има никакво противорѣчие. Азъ съмъ избралъ числото 11, защото кара хората да мислятъ. А това става, когато човѣкъ мине най-голѣми изпитания. Всички велики народи, съ характеръ, сж минали прѣзъ най-голѣми изпитания, прѣзъ огънь и вода. На героитѣ въ свѣта да се подражава, а не да се съжбяватъ. Такива хора сами си избиратъ своята сѣдба и тѣ носятъ леко своята раница. Героитѣ нѣматъ нужда отъ спасение, тѣ сами се спасяватъ. Сега и между васъ, българитѣ, има герои. Разправятъ за единъ голѣмъ, ловѣкъ апашъ въ Англия. По едно врѣме английската полиция успѣла да го улови, затворила го и, за да не избѣга, вързали му краката и рѣцѣтѣ съ въжа. Стражарѣтъ, който му носилъ храна, забравилъ при него една вечеръ свѣщъта. Апаштъ веднага съобразилъ, че може да се спаси съ тази свѣщъ и затова, внимателно прѣгорилъ съ нея връвта на краката си, а послѣ — връвта на рѣ-